

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. K.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, č. j. 41 A 38/2016 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č. j. 90469-7/2015-530000-12, konstatoval, že žalobce dne 6. 6. 2015 v 14:15 hod. řídil vozidlo Fiat Punto, registrační značky X na zpoplatněné pozemní komunikaci – dálnici D2 v úseku na 11. km ve směru jízdy na Bratislavu, aniž byl uhrazen časový poplatek. Tímto jednáním porušil povinnost vyplývající z § 21e odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za to mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015, č. j. 61730-2/2015-900000-304.1, žalovaný výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nesprávného uplatnění fikce doručení předvolání k nařízenému ústnímu jednání zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

[3] Rozhodnutím ze dne 9. 2. 2016, č. j. 11335-4/2016-530000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným z výše vymezeného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. 17987-3/2016-900000-304.1 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Správní orgán I. stupně nepochybil, když dne 9. 2. 2016 provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Omluva žalobce z ústního jednání nebyla náležitá ve smyslu ustálené judikatury, neboť přiložená lékařská zpráva byla velmi stručná, nekonkrétní a zmocněnci žalobce nebyl naordinován klid na lůžku. Nevyplývá z ní, že by žalobce nebyl schopen se jednání zúčastnit, popř. se alespoň včas z jednání omluvit. Neúčast žalobce či jeho zmocněnce navíc nebránila v uskutečnění jednání a neohrozila cíl řízení, neboť shromážděné důkazy dostatečně prokazují spáchání přestupku. Dle krajského soudu nebyl dán důvod pro zkoumání, zda byl úsek dálnice, po kterém žalobce jel, označen dopravní značkou označující její zpoplatnění. Námitka žalobce totiž byla neurčitá, neboť není zřejmé, jaký nájezd na dálnici žalobce užil. Dálnice D2 je explicitně uvedena v seznamu zpoplatněných komunikací a ve věci nevznikly žádné pochybnosti o absenci dopravního značení či jeho řádného umístění. Dále se krajský soud zabýval námitkou, že byl žalobce zbaven možnosti namítat podjatost úřední osoby v odvolacím řízení. Uvedl, že žalovaný sice neposkytl žalobci dostatečný prostor k reakci na sdělení o oprávněné úřední osobě, avšak tato skutečnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ani v žalobě žalobce žádné konkrétní výhrady k oprávněné úřední osobě neuvedl, pročež se jeví tato námitka jako účelová. Neposkytnutí informací o oprávněné úřední osobě pak nemělo vliv na možnost doplnit odvolací důvody. Zmocněnci žalobce byla řádně doručena výzva k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dnů. Pokud žalobce odvolání nedoplnil, sám se připravil o možnost přezkumu napadeného rozhodnutí na základě konkrétních odvolacích důvodů. Námitku, že nebylo dostatečně zdůvodněno naplnění materiální stránky přestupku, shledal krajský soud rovněž nedůvodnou. Společenská škodlivost je dána neuhrazením časového poplatku. Smyslem a účelem povinnosti zaplatit předem za využívání pozemní komunikace příslušné kategorie je totiž finanční účast na využívání předmětné komunikace.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Krajský soud pochybil, když vyhodnotil omluvu zástupce stěžovatele z ústního jednání jako nenáležitou. Pokud je v lékařské zprávě, kterou zástupce stěžovatele doložil správnímu orgánu I. stupně, uvedeno, že zástupce má horečku a byla mu nasazena

antibiotika, je zřejmé, že se nemohl zúčastnit nařízeného ústního jednání. Okolnosti omluvy nesvědčily obstrukčnímu jednání. Jednalo se o první omluvu z jednání, která byla učiněna bezprostředně po návštěvě lékaře a byla avizována telefonicky. Jelikož zástupce stěžovatele navštívil lékaře v době konání ústního jednání, nemohl se k jednání dostavit, i když nebyl upoután na lůžko. Nelze přičítat k tíži stěžovatele, že neinformoval správní orgán o ukončení nemoci, přestože v omluvě uvedl, že tak učiní. Ke dni ukončení nemoci již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jakékoliv informování správního orgánu I. stupně již nemělo smysl. O obstrukčním jednání nesvědčí ani podání blanketního odvolání, ani jiný postup stěžovatele. Jen proto, že se stěžovatel nemohl vyjádřit při jednání k podkladům pro rozhodnutí, se správnímu orgánu I. stupně a krajskému soudu jevily jako dostatečné. Stěžovatel nenamítal neúčast na jednání samoúčelně, ale proto, že se chtěl hájit a prokázat, že přestupek nespáchal.

[7] Krajský soud vyhodnotil nesprávně rovněž námitku týkající se zpochybnění spáchání přestupku. K tomu, aby byla pozemní komunikace zařazena do systému časového zpoplatnění, nestačí, že je určena ke zpoplatnění podzákonným právním předpisem. Musela být ještě osazena příslušnou dopravní značkou. Úvaha krajského soudu není srozumitelná. Vytýká-li stěžovateli, že neuvedl, jakým konkrétním nájezdem na dálnici najel, svědčí to o tom, že ústní jednání by bylo účelným nástrojem k obhajobě. Chybný je rovněž názor krajského soudu, že správní orgán nemusí dokazovat, že pozemní komunikace jsou zákonným způsobem označovány. Správní orgány musí prokázat naplnění všech znaků skutkové podstaty. Není sporu o tom, že pozemní komunikace byla dálnicí, ale o tom, zda byla zpoplatněnou dálnicí. Ne každá dálnice je zpoplatněna. Označení úseku dopravní značkou je tedy rozhodující. Neosazení příslušnou dopravní značkou nelze vnímat jako chybu či chybějící značku, ale jako záměr komunikaci nezpoplatnit. Správní orgány neprokázaly, že předmětná komunikace byla zpoplatněná.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na nesrovnalosti týkající se omluvy stěžovatele. V žalobě uvedl, že se zástupce stěžovatele před jednáním pokusil telefonicky omluvit, v kasační stížnosti, že správnímu orgánu I. stupně zatelefonoval. Ve správním řízení tuto informaci neuváděl. Své tvrzení nijak nedoložil, neuvedl žádné konkrétní informace (např. telefonní číslo a osobu, se kterou mluvil). Zástupce stěžovatele mohl učinit omluvu prostřednictvím e-mailu před jednáním a důkazy doložit následně. Z lékařské zprávy nelze seznat, odkdy a jakými obtížemi zástupce trpěl. Až v kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na infekčnost a to, že nemoc zjistil až ráno v den jednání. Akceptace omluvy by zabránila potrestání pachatele přestupku, neboť dne 6. 6. 2016 by nastala prekluze. Stěžovatel měl ve správním řízení dostatečný prostor pro zpochybnění podkladů rozhodnutí.

[10] Námitka týkající se absence zpoplatnění pozemní komunikace je neurčitá. Možnost absentující dopravní značky teoreticky existuje. Je však nepravděpodobné, že by policisté

kontrolovali úhradu časového zpoplatnění v nezpoplatněném úseku. Stěžovatel hlídce přiznal, že nemá kupon. Nenamítal, že úsek komunikace nebyl označen dopravní značkou. Žalovanému je známo, že zástupci působící v oblasti pojištění proti pokutám vznáší námitku neexistence dopravního značení opakovaně a neeticky lžou o existenci svědka, který také lže. To dokládá rozhodnutím v obdobné věci. Argumenty stěžovatele jsou účelové, vedené snahou o zmaření potrestání přestupce.

[11] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítal, že byl zkrácen na svém právu osobní účasti na ústním jednání, když správní orgán I. stupně vyhodnotil jeho omluvu ze dne 9. 2. 2016 jako nenáležitou.

[15] Ústní jednání v přestupkovém řízení před správním orgánem I. stupně lze zásadně konat jen za přítomnosti obviněného z přestupku. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), podle něhož správní orgány v řízení stěžovatele postupovaly, stanovil z tohoto pravidla taxativně výjimky v § 74 odst. 1: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu."*

[16] V posuzovaném případě je pak rozhodující, zda omluva zástupce stěžovatele ze dne 9. 2. 2016 splňovala podmínky náležité omluvy. Tyto jsou dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následující: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat."*

[17] Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku, řádná omluva musí být učiněna neodkladně, musí v ní být uveden důvod a tento doložen. Řádné doložení důvodů omluvy je přitom věcí toho, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné trvat na bezodkladnosti omluvy, tj. aby byla sdělena ihned poté, co vznikne překážka bránící v účasti na jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013,

č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 - 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 - 25).

[18] K omluvě ze zdravotních důvodů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2017, č. j. 6 As 151/2016 - 19, uvedl, že *„vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, jejíž důvody skutečně znemožňují účastnit se nařízeného správního řízení. Těmito důvody může být hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32).“*

[19] Mezi stranami není sporné, že zástupce stěžovatele zaslal písemnou omluvu správnímu orgánu I. stupně e-mailem až po skončení ústního jednání. Jako důvod omluvy uvedl, že *„vážně onemocněl“* a je *„připoután na lůžko“*, pročež se nemohl dostavit k jednání. Své tvrzení doložil lékařskou zprávou od praktického lékaře MUDr. A. V., ve které je uvedeno, že zástupce stěžovatele *„byl vyšetřen v ordinaci svého prakt. lékaře v S. s horečnatým onemocněním. 9. 2. 2016 nasazena ATB léčba, předpokládané trvání nemoci asi týden. 15. 2. Pozván na kontrolní odběr krve a na kontrolu.“* S ohledem na obsah lékařské zprávy nelze vyloučit, že zástupce stěžovatele skutečně nebyl v takové zdravotní kondici, aby v daný den absolvoval ústní jednání se správním orgánem. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší jakkoliv spekulovat, z jakých příčin horečnaté onemocnění zástupce stěžovatele vzniklo a jak moc bylo akutní. Z lékařské zprávy nicméně nevyplývá, že by byl zástupce stěžovatele připoután na lůžko, jak uvedl v omluvě. Naopak je z ní zřejmé, že zdravotní stav zástupce stěžovatele mu umožnil navštívit svého praktického lékaře v jeho ordinaci. Stěžovateli tedy nebránila žádná zásadní překážka v tom, aby operativně informoval přímo příslušnou úřední osobu ještě před zahájením ústního jednání, že nebude schopen účasti na něm. Nabízela se forma e-mailu (ostatně tuto formu komunikace stěžovatel využíval v průběhu celého správního řízení) nebo telefonicky. Veškeré kontaktní údaje mu byly k dispozici z předvolání. Nebyl-li zástupce stěžovatele skutečně schopen cesty ke správnímu orgánu, nemusel se sdělením této informace vyčkávat na výsledek vyšetření u lékaře. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když věc projednal i v nepřítomnosti stěžovatele. Ze správního spisu nevyplývá, že by měl před zahájením jednání k dispozici informaci, že se zástupce stěžovatele ze závažných důvodů nedostaví.

[20] S ohledem na výše uvedené správní orgány nepochybily, pokud předmětnou omluvu stěžovatele posoudily jako nesplňující podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Omluva totiž nebyla včasná ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 25/2013 - 23. Rovněž skutečnost, že se jednalo o první omluvu z jednání, není bez dalšího pro posouzení náležitosti omluvy rozhodná, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 - 22, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 248/2017 - 23).

[21] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce, že byl stěžovatel v důsledku absence ústního jednání před správními orgány zkrácen na svých procesních právech a nemohl se účinně bránit. Stěžovatel byl zastoupen právním profesionálem, který si musel

být dobře vědom toho, že proti závěrům správního orgánu I. stupně lze brojit po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (viz § 36 odst. 1 správního řádu), tj. nejen v rámci ústního jednání. O tom byl ostatně poučen i v předvolání ze dne 19. 1. 2016. Stěžovatel nebyl připraven o možnost procesní obrany tím, že se nemohl zúčastnit nařízeného ústního jednání. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na to, že nemožnost věcné obrany si stěžovatel přivodil do značné míry sám svou pasivitou. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které následně ani nedoplnil. Je rovněž nutné zdůraznit, že prvostupňové rozhodnutí bylo v pořadí již druhým rozhodnutím správního orgánu I. stupně v šetřené věci, když předchozí rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015 bylo žalovaným na základě odvolání stěžovatele zrušeno. Stěžovatel tak měl opakovaně možnost zasáhnout do průběhu správního řízení, a to v obou stupních. Bylo především na něm, aby tvrdil relevantní věcné skutečnosti, což po celou dobu správního řízení neučinil.

[22] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele týkající se zpoplatnění předmětné komunikace. Na posuzovanou věc lze skutečně přiléhavě aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47. Ten je nicméně nutné vnímat v celém kontextu. Stěžovatel poukazuje na pasáž, v níž Nejvyšší správní soud uvedl, že při absenci dostatečného dokazování ve správním řízení postačí obviněnému, aby poukázal na možné jiné varianty skutkového děje. Je pak na soudu, aby eliminoval zcela nepravděpodobné či bizarní námitky obviněného. To ovšem není úplná reprodukce právních závěrů citovaného rozsudku. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že v případě pasivity obviněného z přestupku může nastat ještě jiná situace, a sice, *„kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“*

[23] V nyní posuzovaném případě se přitom jedná právě o situaci popsanou ve výše uvedené citaci. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní a důvěryhodné námitky zpochybňující skutková zjištění správního orgánu I. stupně. Žádným způsobem nezpochybnil správnost místa kontroly. Není proto sporné, že k přestupku došlo na dálnici D2 v úseku na 11. km ve směru jízdy na Bratislavu. Z fotodokumentace pořízené na místě kontroly je zřejmé, že na čelním okně vozidla nebyla vylepena dálniční známka prokazující uhrazení časového poplatku. Stěžovatel toliko namítá, že nebylo prokázáno, že se jednalo o zpoplatněný úsek dálnice. Dle stěžovatele správní orgány i krajský soud pochybily, když rezignovaly na dokazování této skutečnosti. Tomuto názoru však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[24] Dle § 20 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích podléhá zpoplatnění *[u]žívání pozemní komunikace, kterou určí prováděcí právní předpis a která je označena dopravní značkou označující zpoplatnění, stanoveným druhem motorového vozidla*. Stěžovatel nerozporuje, že předmětný úsek pozemní komunikace byl v souladu s citovaným ustanovením uveden v seznamu pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému

poplatku, který je přílohou č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem. Nezpochybňuje ani to, že daná pozemní komunikace byla dálnicí. Pokud si tedy stěžovatel byl vědom toho, že jede po dálnici, nepochybně před vjezdem na ni musel „potkat" dopravní značku IP 14a, tj. svislou informativní dopravní značku označující dálnici. A právě v tento okamžik stěžovatel získal informaci o tom, že se jedná o zpoplatněnou komunikaci. Značka IP 14a totiž podle § 12 odst. 1 písm. r) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni 6. 6. 2015, označuje dálnici, jejíž užití je zpoplatněno mýtným a časovým poplatkem podle zvláštního právního předpisu, jestliže z jejího doplnění dodatkovou tabulkou č. E 11, č. E 11a nebo č. E 11b nevyplývá jinak (podtržení doplněno soudem). Dopravní značka IP 14a tedy sama o sobě znamená, že se jedná o zpoplatněnou komunikaci. Žádná další značka informující o zpoplatnění dané komunikace na dálnici být umístěna nemohla. Naopak, aby se jednalo o nezpoplatněný úsek dálnice, musela by být značka IP 14a doplněna dodatkovou tabulkou č. E 11 nebo č. E 11b. Přiznává-li sám stěžovatel, že jel po dálnici, pak výše uvedené zcela vyvrací důvodnost jeho následné námitky, že předmětný úsek dálnice nebyl osazen dopravní značkou označující její zpoplatnění.

[25] Ve správním řízení a řízení před krajským soudem stěžovatel neuvedl žádné reálné skutečnosti, jež by vzbuzovaly pochybnost o řádném označení předmětného úseku dálnice. Absenci zpoplatnění dálnice nenamítal na místě silniční kontroly. Přirozenou reakcí by však bylo již na tomto místě zdůraznit, že stěžovatel „nepotkal" dopravní značku značící dálnici. Pokud by tak stěžovatel nechtěl učinit na místě, bylo by logické uplatnění této konkrétní námitky při bezprostředně následujících úkonech ve správním řízení, a to alespoň v odvolání, která stěžovatel podal dvě. Stěžovatel však na věcnou argumentaci rezignoval a spokojil se toliko s obecným konstatováním, že správní orgán neprovedl ve vztahu k řádnému označení pozemní komunikace dokazování. Neupřesnil přitom ani, jaký nájezd na dálnici využil a kde tedy mělo nastat pochybení v označení dálnice jako zpoplatněné pozemní komunikace. Po celou dobu stěžovatel zpochybňuje řádné označení předmětného úseku pouze neurčitými sděleními, aniž by poskytl relevantní informace pro posouzení této skutečnosti. Ve smyslu výše citovaného rozsudku č. j. 2 As 217/2015 - 47, se tak námitka stěžovatele týkající se absence zpoplatnění daného úseku dálnice jeví jako zcela nepravděpodobná a celý jeho postup jako účelová procesní strategie. Správní orgány proto nepochybily, pokud neprovedly dokazování ve vztahu k řádnému označení dálničního úseku příslušnou dopravní značkou, neboť o řádném označení nevznikly žádné důvodné pochybnosti.

[26] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu